

Warszawa, dnia 16 lutego 2017 r.

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER ROZWOJU I FINANSÓW**

FN1.056.5.2016

Szanowny Panie,

w odpowiedzi na Pana petycję w sprawie ochrony danych osobowych, otrzymaną za pośrednictwem Ministerstwa Cyfryzacji, przekazuję następującą opinię, po przeprowadzeniu konsultacji z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwem Cyfryzacji, Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Komisją Nadzoru Finansowego, a także Związkiem Banków Polskich.

W zakresie dotyczącym trybu udostępniania danych z rejestru PESEL, zgodnie z wyjaśnieniami MSWiA, minister właściwy do spraw wewnętrznych - na mocy art. 50 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2016 r., poz. 722 z późn. zm.) - udostępnia dane z rejestru PESEL, jeżeli udostępnienie dotyczy danych jednostkowych dla podmiotów, o których mowa w art. 46 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 3 ww. ustawy.

Na tej podstawie MSWiA, za pośrednictwem Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA, udostępnia z rejestru PESEL dane jednostkowe podmiotom wskazanym w art. 46 ust. 1 ustawy, w zakresie niezbędnym do realizacji ich ustawowych zadań. Najczęściej wnioskującymi podmiotami są w tej grupie sądy, organy administracji publicznej oraz komornicy sądowi. Poza udostępnianiem danych na rzecz realizacji zadań własnych o charakterze ustawowym, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji udostępnia również dane jednostkowe z rejestru PESEL innym podmiotom np. bankom, kancelariom prawnym, przedsiębiorstwom, firmom ubezpieczeniowym, czy osobom prywatnym, z tym zastrzeżeniem, że podmioty te uprzednio wykazą interes prawny, bądź interes faktyczny w ich otrzymaniu, co podlega szczegółowemu badaniu na etapie rozpatrywania wniosku.

Powyższe oznacza, że udostępnianie danych z rejestru PESEL ww. podmiotom, w oparciu o pisemny wniosek, zgodnie z postanowieniami art. 46 ust. 2 pkt 1 i 3 ww. ustawy, nie odbywa

się na zasadzie dowolności, ale według ściśle określonego reżimu prawnego, wyznaczonego treścią wspomnianego przepisu.

MSWiA wskazał również, że przez pojęcie interesu prawnego, o którym mowa w art. 46 ust. 2 pkt 1 ustawy o ewidencji ludności, należy rozumieć sytuację, gdy wnioskodawca posiada uprawnienie do uzyskania danych osoby poszukiwanej. Uprawnienie to musi zostać właściwie udokumentowane, zaś o jego istnieniu decydują, w myśl ugruntowanych poglądów orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, przepisy prawa materialnego przyznające stronie konkretne, indywidualne i aktualne korzyści (por. wyrok N5A w Warszawie z dnia 26 listopada 1998 r., sygn. akt II SA 1390/98).

W kontekście ewentualnego, nieuprawnionego udostępnienia danych, zwrócić należy uwagę, że organ procedujący wniosek zawierający żądanie wydania danych jednostkowych osób trzecich, każdą sprawę traktuje indywidualnie, dokonując wnikliwego badania istnienia interesu prawnego po stronie wnoszącego żądanie, w postaci udostępnienia określonego zakresu danych z rejestru PESEL. Jak już o tym wspomniano powyżej, w przypadku uznania, że wnioskodawca udowodnił (wykazał) istnienie interesu prawnego, żądanie udostępnienia danych z rejestru PESEL kończy się pozytywnie, tj. udostępnieniem żądanych danych. W sytuacji natomiast, gdy z treści uzasadnienia wniosku o udostępnienie danych oraz przedłożonej do akt sprawy dokumentacji nie można wyprowadzić przesłanki udowodnienia (wykazania) interesu prawnego w otrzymaniu danych z rejestru PESEL, Minister SWiA odmawia, w drodze decyzji, udostępnienia danych jednostkowych, jeżeli nie zostały spełnione warunki określone w art. 46 ust. 2 pkt 1 ustawy o ewidencji ludności. Warto również wspomnieć, że Minister SWiA badając, czy po stronie wnioskodawcy zaistniała przesłanka interesu prawnego w otrzymaniu z rejestru PESEL żądanych danych, jest uprawniony do przeprowadzenia czynności niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy, w tym np. zobowiązania wnioskodawcy do złożenia wyjaśnień lub zeznań, czy przedłożenia dowodów na zaistnienie przesłanki interesu prawnego.

Drugi tryb udostępniania danych z rejestru PESEL dotyczy interesu faktycznego. Na zasadzie art. 46 ust. 2 pkt 3 ustawy o ewidencji ludności, dane z rejestru PESEL udostępnia się również osobom i podmiotom, jeżeli uwiarygodnią one interes faktyczny w otrzymaniu danych i za zgodą osób, których te dane dotyczą.

Powyższe oznacza zatem, że udostępnianie danych na zasadzie wspomnianego przepisu odbywa się jedynie za wiedzą i zgodą osób, których przedmiotowy wniosek dotyczy. Brak przyzwolenia na udostępnienie własnych danych z rejestru PESEL, na rzecz podmiotu wnioskującego, implikuje sytuację, w której wydawana jest decyzja odmawiająca udostępnienia z rejestru PESEL danych jednostkowych w trybie interesu faktycznego. Wyrażenie zgody w analizowanym przypadku nie może mieć charakteru dorozumianego, musi być ona wyrażona w jednoznaczny sposób. Należy bowiem z całą stanowczością jeszcze raz podkreślić, że Minister SWiA procedując wnioski o udostępnienie danych jednostkowych z rejestru PESEL, musi mieć na względzie, aby dostęp podmiotów wnioskujących o te dane był prawnie dopuszczalny, w sposób nie naruszający dóbr osobistych osób poszukiwanych przez wnioskodawców.

Mając na względzie powyższe wyjaśnienia, w zakresie realizowanego zadania udostępniania danych jednostkowych z rejestru PESEL dla podmiotów o których mowa w art. 46 ust. 1 oraz 46 ust. 2 pkt 1 i 3, w ocenie MSWiA, brak jest podstaw uzasadniających konieczność zastrzeżenia wszystkich danych gromadzonych w rejestrze PESEL, na wypadek ich nieuprawnionego wykorzystania. Udostępnianie danych we wskazanych powyżej trybach, minimalizuje bowiem dostatecznie możliwość wykorzystania przekazanych danych niezgodnie z celem ich uzyskania, jaki każdorazowo jest wskazany we wniosku inicjującym postępowanie w sprawie.

Uzupełniając powyższe, MSWiA wskazał, iż poza udostępnianiem danych z rejestru PESEL w trybie jednostkowym, dane te, określone rodzaje podmiotów mogą uzyskiwać on-line za pośrednictwem urządzeń teletransmisji danych. W tym zakresie zwrócić należy m.in. uwagę na możliwość jaką mają banki tj. weryfikację posiadanych danych z danym gromadzonymi w rejestrze PESEL. Warto w tym miejscu zauważyć, że usługa ta pozwala wyłącznie na zweryfikowanie ściśle określonego zakresu danych. Po dokonanej weryfikacji podmiot uprawniony uzyskuje wyłącznie informacje, że wprowadzone dane są prawidłowe, bądź nie.

Należy podkreślić, że zasady przetwarzania danych osobowych i obowiązki związane z przetwarzaniem tych danych oraz prawa osób fizycznych, których dane są przetwarzane, regulują przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Zgodnie z art. 23 ustawy przetwarzanie danych jest dopuszczalne na podstawie jednej z przesłanek:

- osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę;
- jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa;
- jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą;
- jest to niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego;
- jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Ponadto, ustawa ustanawia wymogi poprawnego przetwarzania danych, tj.:

- przetwarzanie zgodnie z prawem;
- zbieranie dla oznaczonych zgodnych z prawem celów i niepoddawanie dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami;
- zapewnienie merytorycznej poprawności i adekwatności w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane;
- przechowywanie w postaci umożliwiającej identyfikację osób, których dotyczą, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania.

Generalnie każdy podmiot przetwarzający dane osobowe musi mieć do tego odpowiednią podstawę i ograniczyć zakres przetwarzanych danych do minimum niezbędnego do realizacji celu, w którym dane są przetwarzane. Za kontrolę zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych odpowiada Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, a każdej osobie fizycznej przysługuje prawo wystąpienia ze skargą do tego organu.

W odniesieniu do poruszonej w petycji kwestii zapewnienia możliwości zastrzeżenia/zablokowania danych w zbiorze danych, ogólne przepisy prawa dotyczące ochrony danych nie przewidują możliwości zablokowania/zastrzeżenia danych osobowych. Ustawa o ochronie danych osobowych w art. 32 ust. 1 pkt 8 przyznaje natomiast w określonych przypadkach każdej osobie, której dane są przetwarzane w zbiorach danych, prawo do kontroli ich przetwarzania, które można zrealizować poprzez wniesienie sprzeciwu wobec ich przetwarzania. W razie wniesienia sprzeciwu, dalsze przetwarzanie kwestionowanych danych jest niedopuszczalne. W przypadku, gdy przetwarzanie danych odbywa się na podstawie zgody osobie przysługuje prawo do jej odwołania.

W odniesieniu do poruszonej w petycji kwestii weryfikacji udzielenia kredytu z wykorzystaniem biometrii wprowadzenie takiego wymogu byłoby teoretycznie możliwe, jednakże możliwość zbierania danych biometrycznych w tym celu musiałaby zostać wyraźnie przewidziana w ustawie regulującej funkcjonowanie instytucji udzielających kredytów/pożyczek i przewidywać odpowiednie środki ochrony praw i interesów osób, których dane dotyczą.

W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, np. poprzez usunięcie uchybień, czy zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe. Ponadto, za naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych ustawa przewiduje odpowiedzialność karną w postaci grzywny, kary ograniczenia walności lub pozbawienia wolności do lat 3.

Podkreślić jednak należy, że nowoprzyjęte Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) nadaje organom ochrony danych szerokie uprawnienia w tym uprawnienie do nakładania administracyjnych kar pieniężnych, których wysokość może dochodzić do 20 000 000 EUR, a w przypadku przedsiębiorstwa - do 4% jego całkowitego rocznego światowego obrotu. Ww. rozporządzenie wprowadza szereg rozwiązań mających na celu wzmocnienie ochrony danych osobowych, w tym wzmocnienie kontroli, jaką mamy nad własnymi danymi, np. poprzez wzmocnienie obowiązku informacyjnego, wprowadzenie prawa do przenoszenia danych, prawa „do bycia zapomnianym”, czy też wprowadzenie obowiązku powiadamiania osób o naruszeniach ochrony ich danych osobowych. W związku z powyższym, odnosząc się zawartego w petycji postulatu zmiany prawa, w zakresie przepisów o ochronie danych osobowych, od maja 2018 r. będzie miało zastosowanie unijne rozporządzenie wzmacniające ochronę danych osobowych i kontrolę nad danymi.

Mając na uwadze treść petycji, należy podkreślić, że identyfikacja klientów oraz weryfikacja przedstawionych przez nich danych jest jednym z podstawowych obowiązków nałożonych na instytucje określone w ustawie z dnia 16 listopada 2000 roku o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Komisja Nadzoru Finansowego (dalej „KNF”) sprawuje kontrolę wobec podmiotów podlegających nadzorowi KNF, a w przypadku stwierdzenia w trakcie kontroli Urzędu KNF nieprawidłowości dotyczących m.in. identyfikacji klientów i weryfikacji przedstawionych przez nich danych, KNF w tym przypadku powinna kierować do zarządów kontrolowanych podmiotów zalecenia poinspekcyjne zobowiązujące do podjęcia stosownych działań naprawczych, zapobiegających występowaniu takich nieprawidłowości w przyszłości.

Zaproponowane w petycji rozwiązania dotyczące weryfikacji danych osobowych w Centralnej Bazie PESEL jako dodatkowe narzędzie weryfikacji danych osobowych, wydaje się być wartym rozważenia i dodatkowych analiz, jako mogące przyczynić się do ograniczenia nieuprawnionego wejścia w posiadanie cudzych danych osobowych przez osoby zamierzające dokonać wyłudzenia. Jeżeli jednak intencją petycji było wykorzystanie Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności, oznaczałoby to konieczność adekwatnego zapewnienia dostępu kredytodawców i pożyczkodawców do tej bazy oraz jej funkcjonalności. Alternatywnie, można też rozważać przekazywanie zapytania przez odpowiednie podmioty i zwrotne przekazywane na nie odpowiedzi, np. przez jednostkę obsługującą Powszechny Elektroniczny System Ewidencji Ludności.

Należałoby mieć jednak na uwadze, że nałożenie na banki i instytucje pożyczkowe kolejnego wymogu weryfikacji kredytobiorcy, może podnieść koszty pozaodsetkowe kredytu oraz spowodować wydłużenie całego procesu udzielania kredytu.

W przypadku osób fizycznych, ustaleniu i zapisaniu podlegają m.in. cechy dokumentu stwierdzającego tożsamość, ponadto numer PESEL data urodzenia, w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL. Weryfikacja polega na sprawdzeniu i potwierdzeniu ww. danych przed zawarciem umowy z klientem lub przed przeprowadzeniem transakcji. Tożsamość potencjalnego klienta, który złożył wniosek o otwarcie rachunku w sposób zdalny, poprzez internet, jest weryfikowana przez bank na dwa sposoby: przez kuriera dostarczającego dokumenty podpisane przez bank lub w oparciu o przelew autoryzacyjny z rachunku klienta w innym banku. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że KNF w dniu 4 grudnia 2015 r. opublikowała Rekomendację dotyczącą bezpieczeństwa transakcji płatniczych wykonywanych w internecie przez banki, krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego i spółdzielcze kasy oszczędnościowo - kredytowe. Zgodnie z wymaganiami rekomendacji szczegółowej nr 6.1 „(...) zawieranie umowy rachunku płatniczego z wykorzystaniem przelewu z innego rachunku płatniczego jako sposobu potwierdzenia tożsamości klienta dopuszczalne jest jedynie, gdy kolejne zawarcie umowy rachunku płatniczego u innego dostawcy usług płatniczych z wykorzystaniem przelewu z otwieranego rachunku dla potwierdzania tożsamości u tego dostawcy nie będzie możliwe (...)”. W związku z powyższym, do weryfikacji tożsamości klienta, wnioskującego zdalnie o otwarcie rachunku,

może być użyty przelew autoryzacyjny z rachunku klienta w innym banku, jeżeli jego założenie wymagało fizycznej obecności w banku.

W ustawie z dnia 16 listopada 2000 roku o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wskazano również wymóg bieżącego aktualizowania przez instytucje obowiązane posiadanych dokumentów i informacji. Kontrolę wypełniania m.in. wskazanych obowiązków sprawuje Generalny Inspektor Informacji Finansowej, jako organ administracji rządowej funkcjonujący w strukturach Ministerstwa Finansów. Wskazaną kontrolę sprawuje również KNF wobec podmiotów podlegających nadzorowi KNF (banki, oddziały instytucji kredytowych, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, firmy inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń, instytucje płatnicze). W przypadku stwierdzenia w trakcie kontroli Urzędu KNF nieprawidłowości dotyczących m.in. identyfikacji klientów i weryfikacji przedstawionych przez nich danych, KNF powinien skierować do zarządów kontrolowanych podmiotów zalecenia poinpekcyjne zobowiązujące do podjęcia stosownych działań naprawczych, zapobiegających występowaniu takich nieprawidłowości w przyszłości. Urząd KNF powinien poddawać również analizie uzyskane informacje dotyczące sposobu realizacji przedmiotowych zaleceń.

Odnosząc się do kwestii sygnalizowanych nadużyć w związku z działalnością instytucji pożyczkowych, w obecnym stanie prawnym, KNF nie sprawuje nad nimi nadzoru. Niemniej wyraźnego podkreślenia wymagają zmiany w zakresie obowiązków nałożonych na instytucje pożyczkowe, przewidziane w projekcie ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, którego wnioskodawcą jest Minister Rozwoju i Finansów (projekt jest obecnie przedmiotem prac parlamentarnych). Dostrzegając potrzebę zapewnienia właściwego poziomu ochrony konsumenta, korzystającego z usług oferowanych przez ww. podmioty, w projekcie wymienionej ustawy wprowadza się wymóg obowiązkowej rejestracji instytucji pożyczkowych, przed rozpoczęciem działalności pożyczkowej. Projekt określa wymogi dotyczące uzyskania wpisu do rejestru instytucji pożyczkowych, a także przyznaje organowi rejestrowemu (KNF) uprawnienie do odmowy wpisu do rejestru, jeżeli podmiot ubiegający się o wpis nie spełnia ustawowych warunków, w tym dotyczących niekaralności w zakresie wymienionych przestępstw (m.in. przestępstwa oszustwa). Analogicznym wymogom wpisu do rejestru podlegać będą pośrednicy kredytowi działający na rzecz firm pożyczkowych. Ponadto, kierując się potrzebą ochrony konsumenta przed nieuczciwymi praktykami w obszarze działalności pożyczkowej, regulacje przedmiotowego projektu wyłączają możliwość udzielania kredytów hipotecznych przez instytucje pożyczkowe, które nie podlegają ścisłemu nadzorowi ostrożnościowemu sprawowanemu przez KNF. Wydaje się, że rozwiązania zaproponowane w przedmiotowym projekcie powinny umożliwić z jednej strony, odpowiednią identyfikację funkcjonujących firm pożyczkowych i transparentność rynku pożyczkowego, a tym samym pozwalając na bardziej skuteczne egzekwowanie od tych podmiotów obowiązków przy udzielaniu kredytów konsumenckich, w tym przyczynić się do zapobiegania nieprawidłowościom związanym z wyłudzeniami kredytów/pożyczek na podstawie fałszywej tożsamości.

W zakresie poruszanej w petycji kwestii zastrzegania dokumentów należy podnieść, że w obronie przed realizacją transakcji oszukańczej, w celu ochrony interesów swoich klientów oraz ich depozytów, banki uznały potrzebę wymiany informacji o utraconych dokumentach tożsamości. Dążąc do zapewnienia szybkiej wymiany informacji oraz zapewnienia dostępu do takich informacji w jednym miejscu, Związek Banków Polskich - w odpowiedzi na zapotrzebowanie społeczne i zapotrzebowanie banków - podjął inicjatywę utworzenia Systemu DOKUMENTY ZASTRZEŻONE (dalej „System DZ”), który na dzień dzisiejszy jest unikalnym zbiorem w skali kraju. Podstawowym celem gromadzenia i przetwarzania danych w Systemie DZ jest uniemożliwienie wykorzystania utraconych dokumentów i danych w nich zawartych w sposób sprzeczny z prawem, wyeliminowanie nadużyć popełnianych przy użyciu utraconych dokumentów lub z wykorzystaniem danych osobowych zawartych w utraconym dokumencie. Ponadto, wobec pojawienia się nowej formy wyłudzeń z wykorzystaniem cudzej tożsamości i sfałszowanych dokumentów, ZBP, w porozumieniu z bankami, podjął decyzję o udostępnieniu zasobów rejestru zastrzeżeń podmiotom spoza sektora bankowego. Do grona uczestników włączono: operatorów telefonii komórkowej, Poczta Polska oraz ostatnio pośredników finansowych i biura maklerskie. Z Systemu DZ mogą korzystać zatem podmioty, które w ramach prowadzonej działalności identyfikują osoby na podstawie dokumentów tożsamości. W ten sposób System DZ pierwotnie dedykowany tylko bankom, stał się narzędziem, które dzięki zastosowanym rozwiązaniom informatyczno-funkcjonalnym, zapewnia elektroniczny dostęp do zasobów i sprawdzanie wiarygodności przedkładanych dokumentów tożsamości. Informacje wpisane do Systemu DZ trafiają obecnie do ok 35.000 punktów w całym kraju: placówek bankowych i innych, np. pośredników finansowych, czy operatorów telefonii komórkowej.

Dokumenty tożsamości są zastrzegane wyłącznie na wniosek osoby, która dokument utraciła (zagubienie, kradzież). Od 2008 roku zastrzeżenia są przyjmowane także od osób, które nie są klientami banku.

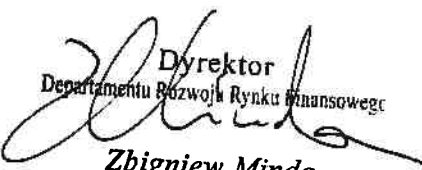
Zawarty w petycji postulat, by dane osobowe obywateli były domyślnie zastrzeżone w rejestrze PESEL na wypadek ich nieuprawnionego wykorzystania (odblokowanie ich miałyby nastąpić dopiero na skutek wyrażenia zgody przez osobę planującą zaciągnięcie zobowiązania) nie wydaje się jednakże rozwiązaniem właściwym (adekwatnym). Rozwiązanie polegające na tym, że zawarcie umowy wymagałoby bowiem wcześniejszego „odblokowania” danych osobowych, co utrudniałoby konsumentom zawieranie takich umów. Zasadność i proporcjonalność postulowanego rozwiązania można by też rozważać w aspekcie ewentualnego ograniczenia zdolności danej osoby fizycznej do samodzielnego kształtowania swojej sytuacji prawnej (zaciągania zobowiązań), tj. zdolność do czynności prawnej uregulowanej przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny, czy naruszenia praw i wolności gwarantowanych Konstytucją RP.

W odniesieniu do postulowanej w petycji kwestii wprowadzenia regulacji, aby do udzielenia kredytu/pożyczki wymagane byłoby okazanie dokumentu tożsamości przez osobę wnioskującą, wskazać należy, że wymóg taki istnieje w procedurach bankowych. Ponadto, wymóg ten wynika

z przepisów szczególnych, np. ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, która została przywołana we wcześniejszych wyjaśnieniach.

Przedstawiając powyższe, pragnę wyrazić pogląd, że zapobieganie wszelkim nieuczciwym praktykom związanym z zaciąganiem kredytów i pożyczek, których skutki dotyczą zwykłych obywateli, stanowi istotne zagadnienie regulacyjne, które powinno być uwzględniane w związku z prowadzonymi procesami legislacyjnymi.

Z upoważnienia Ministra Rozwoju i Finansów

Dyrektor
Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego
Zbigniew Minda